

ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΦΟΝΙΑΣ

Φίλιππε «Νουμά»,

«Αν είτανε για κορμιά θά σου στελνα κριθμούς μονάχα, για τὸ φωτεινότατο καθρέφτη πού ἐστόλη- σες ἐδῶ και δυὸ μῆνες τὸ Φονοπέζαρο. Μὰ εἶναι σκο- τωμοὶ ψυχῶνε ἐδῶ. Σκοτωμοὶ πού δὲ γράφονται μὲ κριθμοὺς, μὰ ζωγραφίζονται μ' αἶμα. Μεγάλοι σκο- τωμοὶ αὐτοὶ, γιατί πεθαίνει ὁ τόπος ἀλάκκιρος κι ὄλα τὰ γιασοσόφια τῶν ἐπισήμων λογάδων δὲ μπο- ροῦν κανένα καλὸ νὰ φέρουν. Ἱστοριοῦλα λιγύλογη εἶναι και δὲ θά κουράσω μὲ παχειὰ λόγια τὸ μάτι τῶν σημερινῶν Κυκλωπᾶδων μας. Ἐνας καθηγητῆς στοῦ γυμνάσιου τῆς Ἀντριανούπολης — ἂν θέλεις και τὸνομά του, Παπαχρήστου— για νὰ μὴ μπορεῖ νὰ συμμορφῶσει μὲ τοὺς γραμματικούς κανόνες του πέντε μαθητᾶδες, για νὰ βλέπει πῶς δὲν ἦταν ἄ- ξιοι νὰ χωνεύουν τὰ «τελικὰ νι» και τὰ «τοιᾶδε, τοιόνδε και ὁ νόος, τοῦ νοός, τοῦ νοῦ» τοὺς κοπα- νάει μιά γερῆ κατακεφαλιά στις ἐξετάσεις και ἄς πάει νὰ κάνουν τὰ παράπονά τους στὸν κατῆ!

Μὰ και καίνοι δὲ μποροῦσαν νὰ χάνουν τὸν καιρό τους μὲ τὸ σχολαστικισμό και τὸ θάνατο τοῦ Ἑθني- κοῦ φοινιά και «μὴν ἀραίων πρῶϊαν»—ὅπως συνει- θίζουνε και λένε οἱ σοφοὶ φραντζέζοι — οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Περικλῆ μῆχαν σὲ Βουλγά- ρικο σχολεῖο, οἱ ἄλλοι δυὸ σὲ Τούρκικο, κι ὁ τελευ- ταῖος σὲ Φραντζέζικο—κι ὄλοι για νὰ δουλεύουν ἀρ- γότερα τὴν Ἑθνικὴ ιδέα κατὰ πῶς τοὺς τήνε δι- δάξε ὁ «Ἕλληνας διδάσκαλος».

Θά μοῦ πεις, και τί εἶν' αὐτὸ μπροστὰ σὲ τὸς ἄλλοι. Δὲ σοῦ λεω. Ἀγκαλιὰ ἔχουμε δῶ πὶὸ σπου- δαῖα. Ἐκλογές, πικροκαυσιμούς ραῦδλια, λογῆς-λο- γῆς νταβατούρια. Τις ἄλλες εἶχαμε και Πόλεμο.

Ὅλα τὰ ξεχνῶ νὰ πάρει ὁ διάολος! Δὲν ἀξίζω μὴν πεντάρια. Τί νὰ γίνεις!!

Τουρκομερίτης

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΨΗΓΗΤΗΣ ΕΝ Τῷ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙῳ
ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82
ΑΝΧΕΤΑΙ 3—5 Μ.

τα μὲ βροντερῆ φωνὴ εἶπε.

«Τί γυρεύεις σπιτι μου; πήγαίνε στοῦ διάλο, ὅπου σοῦ πρέπει». Κ' ἐκατέβηκε βιαστικά τὰ σκα- λιὰ κι ἀρπάξε τὴν κοπέλλα και τὴν ἔβγαλε ὡς τὴν πόρτα. Ἀλλὰ ἀνοίγοντας ἐφοβήθηκε. Εἶδε τὰ γρι- μένα πρόσωπα τῶν Ζόψιδων, πούχαν περικυκλώσει στενά τὸ σπιτι κ' ἐκλειούσαν μὲ τὰ κορμιά τους τὴ μπασιά. Ἀπὸ κείνους ἕνας μεγάλος κι ὄμορφος πού φοροῦσε πλατοβράκι, και πού ἦταν ἀπ' ὄλους ὁ πὶὸ δυνατὸς νέος, τοῦπε μὲ θυμωμένη φωνή:

«Ἄφησε μέσα τὴν κοπέλλα, δὲ βγαίνει κανέ- νας ἀπὸ τὸ σπιτι: οἱ ἴδιοι τὰ κάμετε, οἱ ἴδιοι νὰ τὰ διορθώσετε! θέλουμε τὴν ὑπόληψή μας!» Και γιὰ νὰ φοβερῶσει ἐσήκωσε τὸ λύκο τοῦ ντουφεκιῦ του.

Ὁ νοικοκύρης ἐσκιᾶχτηκε περισσότερο: «Πῶς κά- νεις ἔτσι» τοῦ ἀπάντησε γλυκὰ κ' ἐκλείσε τὴν πόρτα ἀφίνοντας μέσα τὴ Μαρία κ' ἀνέβηκε ἀ- πάνου.

Τώρα δὲω εἶχε μαζεφτεῖ κι ἄλλος κόσμος, τὸ χωριὸ δλάκερο, κι ὁ δρόμος εἶχε γιομίσει. Ἀπὸ τὰ ἄλλα σπιτία πού ἦταν ἐξίγοντα ἐπρόβαλαν στὰ παραθύρια γυναῖκες, μὲ πρόσωπα περίλυπα και φό- βισμένα, πού ἐκοίταζαν τὴν πολιορκία και ἀνάμε- ναν νὰ ἴδωσιν τὸ τέλος. Και τοῦ λαοῦ ἡ φωνὴ ἔκα-

ΟΤΙ, ΜΕΛΕΤΕ

Πολλοὶ μιλήσανε κι αὐτὴ τῆ βδομίδα για τὸ γλωσ- σικὸ ζήτημα. Σοφὰ ὄλοι και καλοσυνείδητα.

— Ὁ κ. Καλαποθάκης λ. χ. ἔβαλε στὸν λαϊμοδέτη του μιά πολυτίμη καρτίτσα τῶν Παλαιολόγων, τῶν προ- γόνων του, ἔστησε στὸ τραπέζι του δυὸ κολῶνες ἀπὸ πεν- τόλιρα, ἴσια μ' ἑκατὸ χιλιάδες φρ. χρ. κι ὕψανου, κ' ὕ- στερει ἀρχίησε νὰ μιλάει για τοὺς πένητες τοὺς δημοτικιστῆς.

— Ὁ κ. Σκόκος, ὁ διαπρεπέστατος και φίλτατος ἡ- μερολόγιος, ζετίναξε τὸ φτωχὸ τὸ Φιλήντα, κι ἀνεκάλυψε στοῦ τέλος πῶς σ' ἔλη τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν ἑκατὸ σα- ράντα μόνον δημοτικιστῆς, μπροστὰ σὲ τόσα ἑκατομ- μύρια καθαρευουσάνου!

— Ὁχι πῶς δὲν κατάλαβε, μὰ δὲ θέλησε νὰ καταλάβει ὁ κ. Σκόκος πῶς στὸν κατάλογό του ὁ Ψυχάρης μιλοῦσε για ἑκατὸ σαράντα π σὺ γράφου ν τὴ δημοτικῆ, ἐνῶ ἡ καθαρευούσα δὲν ἔχει οὔτε μιά ντου- ζίνα τῆς προκοπῆς νὰ παρουσιάσει σήμερα.

— Για τίς ἀνοησίες τοῦ κ. Παπαλαγανῆ τί νὰ εἶπει πιά κανεῖς! Ἐξέχασε ὁ ἐρίφης πῶς και λόγου του τὸ ἀνάλατο «Λαγανῆ» στὴ δημοτικῆ ἔγραψε και... σφρι- χτηκε για τὴν ἀποτυχία του.

— Ὁ «Χρόνος» τῆς Τετάρτης σατύρισε περίφημα τὸ Δημοροφήρισμα τῆς «Ἐσπερινῆς». Τέτιες ἐξυπνες σάτυ- ρες πολὺ σπάνια βλέπουμε στὸν τύπο μας. Τὰ συχαρήκια μας σ' ἑκείνον πού τᾶγραψε.

— Κατορθώσαμε νὰ μάθουμε κ' ἕνα σπουδαῖο μυ- στικὸ και σὰς τὸ λέμε νὰ χαρεῖτε:

— Ἐρέτε ποῖος εἶναι ὁ κ. Δημ.—Δημ. πού ζετίναξε τὸν «Κύκλωπα» στὴν «Ἐσπερινῆ»;

— Ὁ κ. Διπλοδημήτρης γράψαμε, μὰ μᾶς εἶπανε πῶς πείσαμε δῆω. Δ η μ.— Δ η μ.— δὲν εἶναι ἕνα πρό- σωπο, ἀλλὰ δυὸ, οἱ κ.κ. Δημ.—ερ και Δ η μ.—ητρακό- πουλος. Ἐνα εἶδος ἀδερφοὶ Γκονγκούρ, νὰ ποῦμε. Ἡ Δ η μ.—ανδρία αὐτὴ θά γράψει κι ἄλλα πολλά. Θά τὸ δεῖτε.

— Μᾶς γράφει φίλος ἀπὸ τὴν Περσούπολη: Οἱ φιλε- λεύθερες ἐφημερίδες τῆς Ρωσίας ἀναγγέλλουν μ' ἐνθου- σιασμό πῶς στοῦ Παρίσι ἰδρύθηκε φιλορωσικὸς σύλλογος ἀπὸ τίς κυρίες Ψυχάρη, Ζολᾶ και Ντοριάν, μὲ πρόεδρο τὸν Ἀντόλ Φράνς.

— Σκοπὸς τοῦ συλλόγου εἶναι νὰ δίνει στοὺς Γάλλους ἀληθινὰς πληροφορίες για ὅ,τι γίνεται σήμερα στὴ Ρω- σία, κι ἔχει τίς πληροφορίες τῆς Ρωσικῆς Κυβέρνησης πού δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι πάντα σωστῆς, μὰ ὅπως σφεύρ- νει σ' αὐτὴ νὰ τίς παρουσιάζει.

— Τὸ ξέρετε δᾶ πῶς οἱ δασκάλοι τὸ χωριὸ Χαράβι τὸ βαφτίσανε τώρα τελευταῖα Π α λ λ ῆ ν ἡ ἀρχαιοπρε- πίστατα.

— Κάποιος λοιπὸν πούγραφε κάτι προχθὲς στὴν «Ἐ- στίαν» ἀνεκάλυψε πῶς ἡ ἀρχαιοπρεπὴς Παλλήνη εἶχε καταχωσθεῖ ἀπ' αἰῶνων ὑπὸ τὸ ἄσημον τοῦ Χαρβατιοῦ ὄνομα.

τάκρνε τοὺς νοικοκύρους πού ἤθελαν νὰ σηκώσουν τοῦ φτωχοῦ τὴν ὑπόληψη, κ' ἐπαινοῦσαν ὄλοι τὸ κίνημα τῶν βρισμένων. Ὡς και ὁ ἀστυνόμες κ' ἕνας χωροφυλάκας ἦταν ἀφοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐμποροῦσαν νὰ κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ βλέπουν ἀνεργοὶ τὸν κόσμο, πού ἀνακατονότου ὀργισμένους, πού ἐμιλοῦσε μεγα- λόφωνα, πού ἐποθοῦσε ὄλος ἀντόμα νὰ γδικηθεῖ τὸ ἀδικήμα, πέρνοντας για δημοσία ντροπὴ τὸ ἀτί- μασμα τῆς φτωχῆς κορασιδας. Μὲ μίας ὄλα τὰ κε- φελια ἐκοίταζαν ἕνα παράθυρο, στοῦ ἀπάνου πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἡ Ἀναστάσης εἶχε φανερωθεῖ, και τὸν ἀκουσαν ὄλοι νὰ λέει δειλὰ, δειλὰ:

«Ὁ Ἀντώνης μας ἔφυγε τί θά τὴν κάμουμε;» Μὰ τὸ χωριὸ ἐξοῦσε ἀπὸ κάτω φοβερίζοντας, σηκόνοντας τὰ χέρια, και μὲ μιά φωνὴ πολλοὶ ἀπο- κριθῆκαν: — «Ψέματα, ψέματα!» Κι ἡ χοντρὴ φωνὴ τοῦ ξάδερφου τῆς Μαρίας, νικώντας τὴ χλα- λοὴ ἀκούστηκε νὰ λέει: — «Θά βάλουμε σιὰ νὰ σὰς κάψουμε! Ἀτιμία σας! θέλετε νὰ ντροπιάσετε τὴ φτώχεια!»

Μία μεγάλη κραυγὴ—ἐβγήκε τότες ἀπ' ὄλα νὰ στῆθια, κι ὁ Ἀναστάσης ἐκλείσε τὸ παράθυρο ὀμια- σμένος. Οἱ γυναῖκες στοῦ παράθυρα τῆς γειτονιάς ἐχτυπιόνταν κ' ἐσυρομαδοῦσαν τὰ μαλλιά τους, ἔ- κλαυον κ' ἐφώναζαν ἐκείνες.

— Κι ὁ ἴδιος Κ ά π ι ο ς παρακάτω, ξεχνώντας τὴν ἀρχαιοπρεπεία του, παινοῦσε μερικὰ λόγια πού εἶπε ἡ κ. Καλλιφρονᾶ στοὺς χωριάτες τῆς Παλλήνης, δυὸ λό- για Χ α ρ β α τ ι κ ὠ τ α τ α.

— Γιατί ἡ κ. Καλλιφρονᾶ δὲ μίλησε μὲ γλώσσα τῆς Παλλήνης. Μίλησε μὲ γλώσσα τοῦ Χαρβατιοῦ, δηλ. μὲ γλώσσα τῆς καρδιᾶς και τῆς ἀλήθειας: «Ἐὰν ἐζοῦσε ὁ ἀνερας μου, τοὺς εἶπε, πού τόσο σὰς ἀγαποῦσε, θά σὰς ἔλεγε αὐτὸς σήμερα και πρῶτα σὲ σὰς μιά εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ μας» κ.λ. Τί παρῆνενα πράματα!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΣΤΡΕΪΤ
Η ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
ΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΜΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ἐκ τῆς ἀναγνωσθείσης προχθὲς κατὰ τὴν γε- νομένην συνέλευσιν τῶν μετόχων τῆς Ἑθνικῆς Τρα- πέζης ἐκθέσεως τοῦ κ. Σ. Στρέϊτ ἀποσπῶμεν τὴν κατωτέρω λίαν ἐνδιαφέρουσαν και ἐνδεικτικὴν τῆς γονιμότητος τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἰδρύ- ματος, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Τῆς λεπτομεροῦς ἀναλύσεως τῶν κατὰ τὸ ὑπό- λοιπον ἔτος ἐργασιῶν τῆς Τραπεζῆς προέταξεν ὁ κ. Στρέϊτ γενικὰς τινὰς παρατηρήσεις περὶ τῶν ἐργα- σιῶν τῆς Τραπεζῆς.

Τὸ νέον δάνειον

Ἡ Διοίκησις τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐπεζή- τησε τὴν ἀξίησιν τῶν μέσων αὐτῆς διὰ τῆς ἐκθά- σεως δανείου 20,500,000 δραχμῶν εἰς τραπεζιτι- κὰ γραμμάτια, κατώρθωσε δὲ καίτοι ἐξετέθη εἰς δημοσίαν ἐγγραφὴν, μόνον τὸ ἕμισυ τοῦ δανείου νὰ καλυφθῆ, πῶσον πολὺ ἀνώτερον αὐτοῦ, τὸ πλεῖστον εἰς μικρὰ τμήματα. Ἐκτοτε τὸ δάνειον ὑπερτι- μῆθη.

Οὕτω διετέθη ἐν ὄλῳ μέχρι τέλους τοῦ ὑπολό- γου ἔτους πῶσον ὀμολογιῶν 186,600 ἀντιτίμου δρ. 18,660,000.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀγοραία τιμὴ ἐσημειώθη ἐν τέλει τοῦ ἔτους εἰς δρ. 117.—ἦτοι δρ. 17 ὑπὲρ τὸ ἄρτιον. Τὸ ὑπόλοιπον διαμένει πρὸς τὸ παρὸν δια- θέσιμον· τοὺς σχετικὸς ἀριθμοὺς εὐρίσκετε ἐν τῷ Ἰσολογισμῷ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1904.

Ἔτσι ἀπέρασε καμπόσο· και τὸ παράθυρο ἀνοί- χτηκε πάλι, κι ὁ Ἀναστάσης ἐφανερῶθηκε ὀπίσω, κίτρινος ἀπὸ τὴ χολή του και ἀπὸ τὸ φόβο του, κ' ἐφώναξε: — «Ὁ Ἀντώνης μου δὲν ἔκαμε τίποτα· δὲν τῆς ἔσκασε τὴν τιμὴ· πρῶτα τὴν εἶχε ἀγαπη- τικὰ ὁ Γιῶργης ὁ Βάρδα;· ρωτήστε τον· ὅπως τὴν ἔβρηκε τὴν ἀφηκε ὁ Ἀντώνης.»

«Συκοφαντία, ψέματά σας» τοῦ ἀποκριθῆκαν πολλὰ στόματα και ἀκούστηκε ἕνας ντουφεκισμὸς τὸν ἀγέρα.

«Πρέπει νὰ τὴν πάρει, πρέπει» ἐφώναξε ὁ λαὸς «ναί, ναί».

Ὁ Ἀναστάσης ἐκλείσε πάλι τὸ παράθυρό.

Ἀφτὴν τὴ στιγμή ἡ Κατερίνα ἀγνή ἀπὸ τὴ σύγχυση, σοβαρὴ και δακρυσιμένη, ἀκατάστατη στὴ φορεσιὰ τῆς, ἔσκισε τὸν κόσμο κ' ἐζήτησε νὰ μπεῖ στοῦ πολιορκημένο σπιτι. Ἐσπρωξὲ τὴν πόρτα, πού δὲν ἦταν μανταλωμένη, και στοῦ μπᾶσμα τοῦ σπι- τιοῦ ἔβρηκε τὴ Μαρία, καθομένην σ' ἕνα σκαλι και τρεμάμενην.

«Κακόγνωμη» τῆς εἶπε εβλέπεις τί κάνεις; θά γίνουμε φονικά στοῦ χωριό!» Κι ἀνέβηκε ἐπάνου. Τὸ σπιτι μῖσα ἦταν ἀνοικτό· ὁ Ἀναστάσης ἐκρηκτοῦσε μὲ μεγάλα πατήματα ὀλιμνίος ἡ γυ-

Διά της έκθεσις εκδόσεως λαχειοφόρου δανείου, αϋξήσαντες—ἐπὶ τόκῳ οὐχὶ ἀνωτέρῳ τοῦ ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς καταβαλλομένου ἐπὶ τῶν πολυετῶν παρ' αὐτῇ ἐντόκων καταθέσεων—τὰ διαθέσιμα τῆς Τραπεζῆς μέσα κατ' ἴσον ποσόν, οὐ μόνον ὑπερ- τοῦμεν τὰς τῆς κτηματικῆς πίστεως ἀνάγκας τοῦ τόπου, ἀλλὰ καὶ ἐδημιουργήσαμεν τίτλον τὰ μάλα παρακινούντῃ—διὰ τῆς ἐλπίδος ἐκτάκτου τινὸς κέρ- δους—τὰς ἀπορωτέρας παρ' ἡμῖν κοινωνικὰς τάξεις πρὸς οἰκονομίαν ἐπὶ τῶν μικρῶν αὐτῶν πόρων, πρὸς ἣν τὰ ἀπλὰ ταμειωτήρια ἡμῶν ἀνεπαρκῶς συντε- λούσι, μεθ' ὅλον τὸν ἐπ' αὐτῶν καταβαλλόμενον παρ' ἡμῶν τόκον πρὸς 4 ο/ο, καὶ τὰς προσπάθειας ἡμῶν πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς σχετικῆς ἐργασίας.

Ἡ Ἀνατολικὴ Τράπεζα

Ἀναφέρει κατόπιν ἡ ἐκθεσις ὅτι παρὰ τοῦ κοι- νοῦ ἔθεωρήθη ὠφέλιμος οὐ μόνον ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἢ μετὰ τῆς ἐν Βερολίῳ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐν Γερμανίᾳ σύστασις Τραπεζῆς ἐμ- πορικῆς ἑλληνικῆς ἐθνικότητος, ἐδρευούσης ἐνταῦθα διὰ κεφαλαίου καταβεβλημένου ἐπὶ τοῦ παρόντος φρ. χρ. 10,000,000, οὗ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα μετέσχε κατὰ φρ. 5,000,000.

Κατὰ τὸ καταστατικόν, ἐπιτρέπεται ἡ σύστασις ὑποκαταστημάτων ἐν τῇ πρόσφ Ἀνατολῇ, ἥτοι συγκεκριμένως ἐν τῇ θλασσῇ λεκάνῃ, τῇ βρεχυσῇ τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος, τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρ- κίας, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Πικλαστίνης, τῆς Αἰ- γύπτου καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Ἀντικείμενον τῆς Τραπεζῆς εἰσὶ τραπεζικαὶ πράξεις ἐξυπηρετοῦσαι τὰς συναλλακτικὰς σχέσεις τῆς ὀρθοῦσις ἀνωτέρω περιοχῆς τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἰδίως τὰς ἐξαγωγικὰς καὶ εἰσαγωγικὰς ἐργασίας μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἦδη συνίστη Ὑποκατάστημα ἐν Κωνσταντι- νουπόλει, μελετᾶται δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ σύστασις ἐτέρων ἐν Θεσσαλονίκῃ, Σμύρνῃ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ· συνίστη δὲ εἰς ἐξυπηρετήσασιν τῶν μετὰ τῆς Γερμα- νίας ἐξαγωγικῶν καὶ εἰσαγωγικῶν σχέσεων καὶ κα- τάστημα πρακτορείου ἐν Ἀμβούργῳ, παρ' ᾧ θέλει συμπράττει Ἐπιτροπὴ (κομιτέ) ἐκ τριῶν Γενικῶν Προξένων τῆς Ἑλλάδος ἐν Γερμανίᾳ (τοῦ ἐν Ἀμ- βούργῳ, τοῦ ἐν Βερολίῳ καὶ τοῦ ἐν Μονάχῳ) καὶ τριῶν ἐμπόρων καὶ κεφαλαιούχων πρωτίστως περι- οπῆς τοῦ Ἀμβούργου. — Γνωρίζετε βεβαίως ὅτι ἡ εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐν σχέσει πρὸς τὴν Γερμα- νίαν ἐξυπηρετοῦνται πρωτίστως διὰ τοῦ Ἀμβούργου, τοῦ μεγαλύτερου ἄλλως τε ἐμπορικοῦ λιμένος τῆς Ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης.

Ἡ διεύθυνσις τῶν καταστημάτων τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς θέλει ἐνεργεῖσθαι διὰ διευθυντοῦ συμπράττοντος μετὰ συνδιευθυντοῦ (ντιρεκτὲν ἀν- τζουάν) κατὰ συνδυασμὸν ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν

τεθειμένην ἐν τῇ συμπράξει τῶν δύο ἰδρυτῶν Τρα- πεζῶν βᾶσιν ἀπιδύτου ἰσότητος.

Αἱ ἐμπορικαὶ μας σχέσεις

Τὰ προσδοκώμενα παρ' ἡμῶν ἐκ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἰδρύματος ἀγαθὰ ἀποτελέσματα διὰ τε τὸν τόπον ἡμῶν ὡς καὶ διὰ τὴν παρακειμένην αὐτῷ ἢ ἑγγυτέρην Ἀνατολὴν περιττὸν ν' ἀναφέρω. — Σὺν τούτοις ὅμως ἴσως ἐνδείκνυται νὰ μὴ παρορθηῇ ἕτε- ρον πλεονέκτημα, τὸ τῆς ἐνισχύσεως τῶν οἰκονομι- κῶν σχέσεων τοῦ τόπου τούτου μετὰ τοῦ ἐξωτερι- κοῦ, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Γερμανίας, οὐσιω- δῶς ἐλαττωθῆσιν, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1893, πρὸς ζημίαν βεβαίως ἀμφοτέρων τῶν εἰρημένων χωρῶν.

Τῶν κατὰ τὴν σύστασιν τῆς Τραπεζῆς προσνε- χθεισῶν ὑπὸ τῶν ἰδρυτῶν συμμετοχῶν εἰς Τραπεζικὰς πρώτης τάξεως τῆς Γερμανίας, Γαλλίας καὶ Ἀγ- γλίας ἡ πρόθυμος ἀνάληψις τεκμαίρεται οὐ μόνον τὴν ἐκεῖ ἐκτίμησιν τῶν ἰδρυτῶν Τραπεζῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν βᾶσεων, ἐφ' αἷς τὸ νέον ἱδρυμα εἰσέρχεται εἰς τὸν κύκλον τῶν διεθνῶν Τραπεζῶν.

Αἱ στεναὶ σχέσεις ἄλλως τε τῆς Ἐθνικῆς Τρα- πεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐμπνεύσει τῆς Εὐρώπης, καὶ ἰδίᾳ ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, μετὰ πρωτευσόντων ἐκεῖ Τραπεζικῶν οἰκῶν οὐδόπως πρόκειται διὰ τοῦ νέου ἰδρύματος νὰ ἐλαττωθῶσιν, ἀλλὰ τούναντιον διὰ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς μέλλουσι ν' ἀνα- πτυχθῶσιν· οὐδένα δὲ πρόκειται νὰ ἐχη ἀποκλει- στικὸν χαρακτῆρα αὕτη κατὰ χώρας οὐδε κατὰ πρόσωπα.

Ἡ ἐπικαταλλαγή

Κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ κ. Στρέιτ, ἡ ἐπικαταλ- λαγή κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνήλθεν εἰς 1,49 δραχ. κατ' ἀνώτατον ὅρον ἐν τελεῖ Ἰανουαρίου, καὶ εἰς δρ. 1,29 1/2 ἐν ἀρχῇ Ἰουνίου κατὰ κατώτατον ὅρον· ὁ μέσος ὅρος ἐπομένως ὑπολογίζεται εἰς δρ. 1,37 82.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ μέσος ὅρος τῆς ἐπικαταλλαγῆς παρίσταται ἐλάσων κατὰ λεπτὰ 18,68.

Ἡ ἐκπτώσις αὕτη ἡ λίαν εὐάρεστος ὀφείλεται κατὰ τὴν ἐκθεσιν εἰς λόγους διαφόρους, ἐν οἷς ἰδίως εἰς τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἰκανῶς ὑψηθῆσιν εἰσα- γωγὴν χρυσοῦ.

Ἄδεν δυνάμεθα, ὡς εἶδος, νὰ βεβαιώσωμεν ἀπὸ τούτου, ἀν θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἡ ἐλάττωσις αὕτη τῆς ἐπικαταλλαγῆς, τοῦθ' ὅπερ ἔξαρτάται ἐκ τῆς συμπτώσεως τῶν αὐτῶν αἰτίων· οὐχ ἤττον νομιζόμεν ὅτι ἡδυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι ἡ ἐκπτώσις αὕτη περιλαμβάνει καὶ μόνιμον

χρεῖν. Κ' ἔκραξε :—«Μαρία, εἶλα ἀπάνου, ὁ ἀντρας σου σὲ προσμένει».

Ἔοζω ὁ κόσμος ἐφώναζε, ἐβούρζε, ἐχολεύετον κάθε στιγμὴ περισσότερο.

Κ' ἡ Μαρία ἀνέβηκε ἀπάνου δειλὰ δειλὰ κ' ἐζήτησε μὲ τὸ μάτι τὴν Κατερίνα· ἐπῆγε πρὸς ἀ- πάνου τῆς, τῆς ἔπιασε τὸ χεῖρ καὶ τῆς τὸ φίλησε : «Σὲ ὀφθαλμῶ, σὲ ὀφθαλμῶ πολὺ» τῆς εἶπε.

«Σὺρε κάθησε σιμὰ στὸν ἀντρα σου» εἶπε ὁ Ἀναστάσης δειχνοτάς τὸ γυῖοκα του, κ' ἐπῆγε στὸ παράθυρο κ' ἀνοιξε.

Ὁ κόσμος ἐτώπασε μὲ μιάς γιὰ ν' ἀκούσει· κ' ὁ Ἀναστάσης εἶπε :

«Τῆνε δεχόμεστε· φέρτε παπᾶ καὶ κουμπάρο».

Κ' ἀμέσως ἡ ὀργὴ τοῦ λαοῦ ἔπεσε· ὅλοι ἐφώ- ναξαν ἀλαλάζοντες καὶ οἱ δικοὶ τῆς Μαρίας ἀδεια- σαν στὸν ἀγέρα τὰ ντουφέκια τους ἀπὸ χαρὰ, καὶ οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας ἐσήμαναν ἐφτύς, καὶ πολλοὶ ἐμπῆκαν γελάμενοι στὸ σπῆτι τοῦ Ἀναστάση τραγουδώντας.

Ὁ νοικοκύρης τοῦς ἐδεχότου σοβαρὸς καὶ τοῦς ἐχαιρετοῦσι. Κ' ὅταν εἶδε τὸν πατέρα τῆς Μα- ρίας, τοῦπε πιάνοντάς του τὸ χεῖρ :

«Εἶναι ὅλα θελῆματα θεοῦ· εἴμι νὰ φέρεις ρακὶ γιὰ νὰ πιῶμε».

Κρασοὶ (Κρασοὶ Δεκεμβρίου 1904)

βελτίωσιν τῆς ἐπικαταλλαγῆς.

Ἐν τελεῖ ὁ κ. Διοικητῆς ἀνεκοίνωσεν ὅτι τὸ ταμείον τῶν τίτλων τῆς Τραπεζῆς περιελάμβανε κατὰ τὸ λήξαν ἔτος χρηματογραφεῖα ἀξίας 219,895, 462, ἐξ ὧν 46,525,540 ἀνήκον εἰς τὴν περιουσίαν τῆς Τραπεζῆς.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἄπο Πέμπτη εἰς Πέμπτη

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Θ. Π. Ντεληγιάννης

Σκοτωμοί. — Βοστίτσα 3 (οἱ δύο ἐκλογικοὶ), Τζόρι 1, Πάτρα 1, Τρίκκαλα 1 (ἐκλογικὸς), Νησί 1.

Λαθωμοί. — Ἀθήνα 9, Περαίας 8, Τανάγρα 1, Δημητσάνα 1, Δίβρη 2, Κόρυθος 3 (ἐκλογικοὶ), Πά- τρα 1, Τρίκκαλα 4 (ἐκλογικοὶ).

Κλεψιές. — Ἀθήνα 19, Περαίας 10.

Κατὰχρησες. — Στὰ τριμεῖα : Μυρτουντίων, Τρί- πολης, Μεσολογγίου.

Βιασμός. — Περαίας 1.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀστ. Ἀλεξ. Ἡ συντρομὴ εἶναι 10 δραχμῆς τὸ χρόνο. Δὲ μᾶς στέλνετε δύο τρία ἀκόμα ποιηματάκια νὰ διαλέξωμε; — κ. Αὐγερινό. Νάπαντήσουμε σὴν «Ἐ- σπερινῆ»; Δὲ βαρύναστε. Κάθε φρόνιμος ἄνθρωπος ἅμα ἀπαντήσῃ στὸ δρόμο του ἕνα γαντίκι γεμάτο βρώμες περνάει πλάι γιὰ νὰ μὴ λερωθεῖ. Ἐμῆς σ' αὐτῇ τῇ περιστάσει κάνουμε κάτι παραπάνω, ἀφοῦ σφαιλῶμε καὶ τὴ μύτη μας.—κ. Ζαχ. Ζαχ. Βόλο. Ἐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευτεῖ. — κ. Π. Ν. Γ. Μᾶς γράφετε, μὲ χίλιες δύο ἀνορθογραφίες, τὰκόλουθα : «Μωρία, βλακία, σῆψις, βόρ- βορος καὶ ἄτι ἄλλο συναφές αὐτῶν, ἄτινα προκαλοῦν τὸ ἔμετον, ἀντιπροσωπεύονται διὰ τῶν γ ε λ ε ἰ ω ν Ψυχάρη καὶ συνεταίρων αὐτοῦ. Νὰ ποῦ τὰ δημοσιεύουμε κίελας. Ἐύ- χαριστηθήκατε; — κ. Ναπ. Λαπ. Ἄν μᾶς στείλετε κα- νένα ἄλλο, συντομώτερο, θὰ τὸ δημοσιεύωμε μ' εὐχαρί- στηση. Καλὸ κ' αὐτὸ, μὰ μεγάλο. Τὸ μόνο του ἐλάττω- μα. — κ. Κάπτιο ποῦ δὲν τὸν ξέρουμε. Θὰ δημοσιευτεῖ σ' ἄλλο φύλλο. Στείτε μας καὶ τᾶλλο, ποῦ μᾶς γράφατε. —κ. Σίκφριδ. Θὰ δημοσιευτεῖ.

Γυναίκα : «Ἀντρούλε μου, χρειάζομαι ἀκόμα κομ- μάτι ἀπ' αὐτὸ τὸ φόρεμα καὶ λίγη νταντέλλα. Δὲ μπορεῖς νὰ πεταχτῆς ὡς τοῦ Κουτορούπη, νὰ μού παρῆς;» Ἄντρα : (λίγο μαριόλος) : «Στοῦ Κουτορούπη εἶπες; Ἄ ναι, ξέρω. Δὲν εἶναι, θαρρῶ, ἕνα μαγαζὶ, ὅπου ἔχουμε μὲ τὸ σωρὸ κάτι ὄμορφα κορίτσια» «N-a-l.» «Ἐβρω, τὴν τὸ θυμήθηκα καλὰ. Ἐκεῖνο τὸ ξανθὸ κορίτσι, ποῦ εἶναι στὴς νταντέλλες, ξέρει τὰ γούστα σου καὶ πιστεύω θὰ διαλέξῃ ἰσα ἰσα τὸ εἶδος ποῦ θές. — Κατά- λαβε ποῖο κορίτσι λέω; κείνο μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά, τὸν ἄσπρο λαϊμῶ, τὰ γαλανὰ μάτια καὶ τὸ μικρὸ γλυκοστομα- τάκι!» «Νὰ εἶναι, ξέρεις, κ' ἕνα τωρὸ ἄλλα πράματα ποῦ χρειάζομαι ἀπ' τὰ ἐμπορικὰ. Ἄσε, δὲν παίραξαι. Πη- γαίνω ὑστερὰ μονάχη μου καὶ τὰ παίρνω»

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιοῦνται στὰ γραφεῖα μας τὰκόλουθα βιβλία :

Τοῦ Ψυχάρη «Ταξίδι» καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη».

Τοῦ Πάλλη «Ἥλιος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ Φωτιάδη Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννησις».

Τοῦ Ἐφταλιώτη «Ἱστορία τῆς Ρωμοσύνης» καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.»

Τοῦ Φιλίντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμείκης γλώσσας (μέρ. Α').

Τοῦ Λόγγου «Ἀδάφνης καὶ Χλόη» (χαρτοδε- μένο) μεταφρ. Ἡλ. Βουτιερίδη.

Τοῦ Σοφοκλῆ Αἰας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σί- δερη.

Τοῦ Κ. Παδαγιάννη «Μοσκιές» (Δηγήματα 50 λεπτὰ).

Ἡ ΛΙΛΙΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Παλλῆ, δρ. 3 καὶ φρ. χρ. 3 στὸ ἔξωτικόν.